

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/885/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214215902
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214215902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holiča a sudkýň JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci navrhovateľky: T. C., nar. XX. O. XXXX, bytom C. XXX, zastúpenej splnomocnenkyňou: Kubicová, Benkóczki, Baláž - advokáti, spol. s r. o., Bratislava, Záhradnícka 68, proti odporcovi: U. C., nar. X. O. XXXX, bytom S., A. XX/XX, o určenie výživného, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27. júla 2015 č. k. 12C/395/2014-44 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určeného výživného, dlhu na výživnom a trov konania **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní 136,56 eur, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám splnomocnenkyne navrhovateľky.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť platiť navrhovateľke výživné vo výške 60 eur mesačne od 6. augusta 2014 do 31. mája 2015 a od 1. júna 2015 vo výške 100 eur mesačne, vždy do 20. dňa mesiaca vopred a vo zvyšku návrh zamietol. Súčasne určil dlh na výživnom za obdobie od 6. augusta 2014 do 31. júla 2015 vo výške 790,32 eur, ktorý povolil odporcovi splácať spolu s bežným výživným v splátkach vo výške 33 eur mesačne, pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 28 ods. 2, 3, § 62 ods. 1 až 3, 5, § 63 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 ZoR (Zákon o rodine č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne zdôvodnil neplnením si vyživovacej povinnosti odporcu voči navrhovateľke (plnoletej dcére), ktorá pokračuje, po absolvovaní maturitnej skúšky, v štúdiu na strednej škole nadstavbovou formou, čím sa sústavne pripravuje na svoje budúce povolanie a uplatnenie v pracovnom procese. Navrhovateľka je bez príjmu a bez majetku, pričom nie je schopná sama sa živiť. Má zvýšené (účelne vynakladané) výdavky so štúdiom, s bývaním a stravovaním na internáte (99 eur mesačne), cestovným (40 až 50 eur mesačne), hygienickými potrebami, ošatením. Odporca, ako i matka navrhovateľky, poberajú dôchodok popri zamestnaní. Do apríla 2015 mal odporca príjem len z dôchodku, od podania návrhu (6. augusta 2014) do výraznejšieho zvýšenia príjmu o dve mzdy (do júna 2015), jeho priemerný mesačný príjem predstavoval 372 až 406 eur. Súd prvého stupňa z tohto príjmu určil výživné vo výške 60 eur mesačne. Následne od júna 2015 sa jeho príjem zvýšil na priemerný mesačný príjem 432 až 523 eur (v oboch zamestnaniach bol daný predpoklad ich pokračovania), preto bolo určené výživné od 1. júna 2015 vo výške 100 eur mesačne. Súd prvého stupňa konštatoval nepreukázanie výdavkov odporcu, ktoré by mal so svojím zdravotným stavom. Na úvery od nebankových subjektov neprihliadal, keďže ide o neprimerané majetkové riziká (na nedoplatok vo výške 30 eur sa nemal brať úver vo výške 1.000 eur), pričom úver súvisiaci s dostavbou a zariadením domu si musí odporca vysporiadať so spoluvlastníkom. Súd prvého stupňa poukázal na výživné aj od

matky navrhovateľky, ktorá preukázala priemerne vyšší príjem 610 eur mesačne. Spolu s prídavkom na nezaopatrené dieťa tak budú potreby navrhovateľky zabezpečené. Narušené osobné vzťahy medzi účastníkmi konania (prezentované ako ich viaznúca vzájomná komunikácia) nebolo možné posúdiť ako správanie v rozpore s dobrými mravmi na strane navrhovateľky a preto nemohli byť dôvodom neurčenia výšky vyživovacej povinnosti. Súd prvého stupňa konštatoval potrebu nápravy v uvedenom smere z oboch strán. Dlh na výživnom pozostával z nedoplatku alikvótnej čiastky výživného za 26 dní v mesiaci august 2014 vo výške 50,32 eur, za obdobie september 2014 až máj 2015, t. j. 9 mesiacov x 60 eur, spolu vo výške 540 eur a za obdobie od júna 2015 do júla 2015 vo výške 2 x 100 eur, spolu 200 eur (celková výška dlžného výživného predstavovala sumu 790,32 eur). Súčasne súd prvého stupňa určil výšku a podmienky zročniti dlhu, povolením mesačných splátok vo výške 33 eur, splatné spolu s bežným výživným, od právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splátok. O náhrade trov konania rozhodol poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), konštatujúc rovnaký pomer úspechu u obidvoch účastníkov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca v časti určeného výživného a dlhu na výživnom (posudzujúc odvolanie odporcu podľa obsahu v zmysle § 41 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2, keďže v zamietajúcej časti bol odporca úspešný vo veci), navrhujúc zmenu výšky výživného sumou 80 eur a vykonanie dokazovania. Odvolanie odôvodnil nepravdivými tvrdeniami navrhovateľky. Namietal, že od novembra 2013 by jej finančne neprispieval (v decembri 2013 jej dal sumu 100 eur a do skončenia školy jej platil telefón s paušálom 35 eur, ako i preplácal zvýšenú faktúru). Po výmene SIM karty jej zostal telefón v hodnote niekoľko sto eur. Ak by mal platiť späť 60 eur a vyšlo by to viac ako 100 eur aj za obdobie, kedy žil iba z nízkeho dôchodku a bol odkázaný na pomoc syna. Navrhovateľka nepredložila doklady o skutočných výdavkoch. Nie je zrejmé, na základe čoho boli vyčíslené výdavky na bývanie, pričom polovicu z nich by mala platiť matka navrhovateľky, avšak navrhovateľka sa v nájomnom byte zdržiava minimálne, pretože býva u svojho snúbenca. Odporca si nevie predstaviť nákup na oblečenie a hygienické potreby vo výške 50 eur mesačne. Výdavky na oblečenie v súvislosti s praktickou výučbou navrhovateľky neboli predložené. Posledné tri roky sa odporca nezdržiaval doma, nebolo tak pravdivé ani tvrdenie, že navrhovateľka neuniesla počúvať každodenné hádky. Výpoveď matky navrhovateľky označil za klamstvo (opisujúc skutočnosti týkajúce sa obdobia vedenia spoločnej domácnosti). Matka navrhovateľky zamĺčala prevzatie úveru v T. D. (aby vyplatila dlhy svojho syna voči sociálnej a zdravotnej poisťovni), ktorého prichytil pri výhernom automate. Neuvedla, že má príjem z predaja poľských parfémov značkou FM svetovo chránených značiek. V roku 2014 navrhovateľka brigádovala pri V. C. A. a v roku 2015 v N. v S.. Odporcovi nebolo umožnené, aby v rámci dokazovania tieto skutočnosti uviedol a preto nebolo vykonané dostatočne. Jeho právo na kvalifikovanú obranu bolo porušené. Odporca je onkologický pacient (to, že nemá rakovinu, je výsledkom absolvovania preventívneho vyšetrenia). Hoci by mal byť na lôžku, musí pracovať (čaká na výsledky histológie). Polovica domu bola prepísaná darovacou zmluvou na matku navrhovateľky. Nikdy netvrdil, že na nedoplatok 30 eur prevzal úver vo výške 1.000 eur (ako sa to uvádza v rozsudku). Vzhľadom na svoj vek nedostal úver zo žiadnej peňažnej inštitúcie a záväzky aj zo spoločnej domácnosti musel uhrádzať, hoci mal príjem iba z dôchodku (mnohokrát mu na jedlo prispieval syn). Namietal konštatovaný predpoklad pokračovania v zamestnaní, keďže v jednom prípade zastupuje počas práceneschopnosti zamestnanca a v druhom prípade bol prijatý na dobu určitú - jedného roka. Ak sa dieťa nezaujíma o rodiča, je to v rozpore s dobrými mravmi. Auto musel kúpiť, keďže Vectra sa pokazila a nedá sa opraviť, dostal úver v N. banke vo výške 2.500 eur. Je nútený prerobiť kúpeľňu na sprchu z dôvodu zdravotných ťažkostí. Vymenil bojler na ohrev teplej vody. Strecha na izbe preteká, musel preto kúpiť strešnú lepenku. Potrebuje dokončiť kúrenie, keďže gamatky dosluhujú. Krbové kachle kúpil, potrebuje ešte približne 1.000 eur. V súdnej sieni odznelo, že má nedoplatok splácať vo výške 20 eur, v rozsudku sa uvádza už suma 30 eur. Nevie sa ubrániť dojmu, že pojednávanie bolo nezaujaté. Odporcova bývalá môže byť z titulu svojho zamestnania (pracuje v D.) a dlhodobého bývania v A. I. v kontakte s ľuďmi, ktorí rozhodujú (z jej vyjadrenia má odporca vedomosť, že manžel zákonnej sudkyne bol v úzkom kontakte s rodinou jej najlepšej priateľky a nemožno vylúčiť, že sa spoločných akcií zúčastnili spolu). Odporca tak navrhol, aby z prípadného pokračovania sporu boli vylúčené okresy Galanta a Dunajská Streda. Celkovo rozsudok odporca označil za plný nepresností, na jeho postoje nebolo prihlíadané, nebolo mu umožnené brániť sa. Výživného vo výške 80 eur je pre neho prijateľné a zabezpečí mu dôstojný život. Pracuje na dvoch pracovných miestach a kým má možnosť, potrebuje si zabezpečiť finančnú rezervu (ani na pohreb nemá prostriedky). Dokazovanie pred súdom prvého stupňa bolo neúplné a boli vyvedené z neho nepresné závery (uvedené v jednotlivých bodoch odvolania).

Navrhovateľka navrhla napádaný rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Podstatná časť obsahu odvolania odporcu sa netýka predmetu konania (určenia výživného na plnoleté dieťa), prípadne sa ho dotýka len nepriamo a okrajovo. Navrhovateľka si nie je vedomá žiadnej skutočnosti, ktorá by u odporcu mohla vzbudzovať pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania odporcu (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Cieľom právnej úpravy vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je zabezpečiť výživu ekonomicky najslabšej skupine osôb spoločnosti - deťom. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane dieťaťa, jednak na strane povinného rodiča. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je založená na princípe solidarity, teda zdieľania rovnakej životnej úrovne oprávneného (dieťaťa) a výživou povinného (rodiča). Preto má dieťa právo podieľať sa na životnej úrovni svojho rodiča (§ 62 ods. 2 veta druhá ZoR). V konaní o výživnom sa potom miera životnej úrovne objektívne zisťuje prostredníctvom vykonávania dôkazov. Základnými zákonnými kritériami pre určenie výšky výživného sú (na strane povinnej osoby) miera schopností, možností a majetkových pomerov rodiča a (na strane oprávnenej osoby) odôvodnené potreby dieťaťa.

Medzi účastníkmi bolo nesporné právo navrhovateľky (ktorá sa pripravuje na svoje povolanie nadstavbovým štúdiom v odbore, v ktorom absolvovala aj maturitnú skúšku) na výživné zo strany odporcu ako svojho otca (povinná osoba). Sporná však bola výška výživného (odporca navrhoval sumu 80 eur mesačne, bez povinnosti platiť zročné výživné).

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výživnom postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou (neprekročením hornej hranice ňou vymedzeného rozpätia). Odvolací vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 10CoP/25/2015, 10CoP/18/2015) zdôraznil opakovane použité východisko vo veciach výživného, podľa ktorého by sa výživné rodiča (ktorý má príjem) malo pohybovať v rozpätí 20 - 30% jeho priemerného čistého mesačného príjmu (s možnosťou rôznych modifikácií, najmä v závislosti od počtu vyživovacích povinností či potrieb jednotlivých výživou oprávnených, ako i povinných osôb). V období od augusta 2014 do decembra 2014 odporca poberal starobný dôchodok vo výške 372,20 eur a od januára 2015 do marca 2015 vo výške 377,40 eur. Určené výživné 60 eur mesačne predstavovalo len 16% z príjmu odporcu a preto nielenže nepresiahlo ustálený maximálny limit výživného, ale nespadlo ani do vymedzeného rozpätia, keďže nedosahovalo jeho spodnú hranicu. V nasledujúcich mesiacoch apríl 2015 a máj 2015 (na základe pracovnej zmluvy uzavretej so zamestnávateľom A., s. r. o., A. I., v marci 2015, na dobu počas práceneschopnosti iného zamestnanca) mal odporca vyplatený príjem 238,41 eur a 220,63 eur, t. j. v priemere 229,52 eur, spolu so starobným dôchodkom teda poberal mesačne 606,92 eur. Preto výživné vo výške 60 eur predstavovalo ešte nižšie percento z príjmu odporcu (iba 10 %).

Súd prvého stupňa následne od júna 2015 dôvodne zvýšil výživné na sumu 100 eur mesačne, vzhľadom na výrazné zvýšenie príjmu odporcu, ktorý popri dôchodku (377,40 eur) mal príjem už z dvoch zamestnaní (aj v spoločnosti F. s. r. o., I., na základe pracovnej zmluvy z 29. apríla 2015), priemerne mesačne 172,44 eur z prvého zamestnania (175,27 eur a 169,62 eur) a z druhého zamestnania priemerne mesačne 484,96 eur (499,99 eur a 469,92 eur), t. j. spolu 1.034,81 eur mesačne (od júna 2015, vyplácaných mesačne pozadu). Výživné vo výške 100 eur opäť nedosahovalo ani len dolnú hranicu vymedzeného rozpätia, keďže činilo 10% z príjmu odporcu.

S poukazom na uvedené určené výživné vo výške 60 eur mesačne a od 1. júna 2015 vo výške 100 eur mesačne, je určené hlboko pod hranicu súdom ustálenej súdnej praxe stanovenia výživného z priemerného mesačného príjmu povinnej osoby (od 20 do 30%). Jednoznačne preto možno konštatovať, že je v schopnostiach a možnostiach odporcu platiť určené výživné a ním navrhovaná suma 80 eur mesačne je neprimerane nízka.

Uvedený záver nemôže ovplyvniť ani príjem matky navrhovateľky, pretože určené výživné nedosahuje ani v jednom z posudzovaných období aspoň minimálnu hranicu ustáleného rozpätia výšky výživného. Príjem matky pritom pozostával z invalidného dôchodku (do 31. decembra 2014 vo výške 253,80 eur mesačne a od 1. januára 2015 vo výške 256,50 eur mesačne), popri ktorom poberala príjem

zo zamestnania (počítaný za obdobie od novembra 2014 do apríla 2015) priemerne vo výške 353,61 eur mesačne (spolu 610,11 eur). Životnú úroveň dieťaťa vždy pozitívne ovplyvňuje majetkovo lepšie zabezpečený rodič. V danom prípade je ním nepochybne odporca, v ktorého schopnostiach a možnostiach je platiť súdom určené výživné. Tento záver vyplýva aj z komplexného porovnania pomerov rodičov, keď odporca poukázal na hodnotu tenisového kurtu, ktorý sám vystaval (približne 33 000 eur) a výpovednú hodnotu má aj jeho schopnosť splácať viacero úverov (opísaných odporcom na pojednávaní dňa 27. júla 2015).

Navrhovateľka (ako výživou oprávnená osoba) má dôvodne zvýšené výdavky so štúdiom (vrátane praktickej výučby), najmä s bývaním a stravovaním na internáte, cestovné (ako i existenčné výdavky na stravu a bývanie mimo internátu), ošatenie, obuv, hygienické potreby, vreckové. Náklady pre dieťa pritom predstavujú všetky základné výdavky potrebné na uspokojenie jeho potrieb, so zohľadnením pravidelných a nepravidelných platieb dieťaťa. Pri prepočte určeného výživného (100 eur) na jeden deň, t. j. 3,28 eur je zrejmé, že takáto suma nemôže byť postačujúca na pokrytie všetkých základných potrieb plnoletej študentky (iba platba za bývanie - 35 eur mesačne a stravu - 64 eur mesačne, t. j. suma 99 eur predstavujúca mesačné výdavky spojené s pobytom na internáte, pohltí celé určené výživné, bez ohľadu na všetky zostávajúce pravidelné a nepravidelné nevyhnutné výdavky navrhovateľky). Pokračovanie v nadstavbovom štúdiu pritom umožní navrhovateľke zrealizovať a rozvíjať svoje schopnosti za účelom získania oprávnenia, ktoré má potenciál zlepšiť jej postavenie na trhu práce (rozšírením pracovných možností ako profesionálna sestra v nemocnici alebo vrchná sestra, pričom navrhovateľka má záujem pracovať aj v zahraničí).

Námietka odporcu o nepredložení dokladov o skutočných výdavkoch navrhovateľky nemohla obstáť, už vzhľadom na určenú výšku výživného a výpisom z účtu matky navrhovateľky preukázané platby za bývanie a stravu navrhovateľky na internáte. Doklady o výdavkoch slúžia ako dôkaz o vynaložení určitej peňažnej sumy, avšak posúdenie odôvodnených potrieb dieťaťa je vždy závislé od jeho veku, vyspelosti, zaradenia v rámci vzdelávacej sústavy, zdravotného stavu, ako i jeho celkových vývojových potrieb a schopností. Naopak predkladanie účtovných dokladov o výdavkoch a nákupoch by mohlo viesť k bezhraničnému vyčíslovaniu výdavkov oprávnenej osoby, čo by nezodpovedalo spotrebnému charakteru výživného (a bolo by v neprospech odporcu ako povinnej osoby). Potvrdenie o štúdiu navrhovateľky v spojení s preukázanými výdavkami súvisiacimi s bývaním a stravovaním na internáte, preto plne postačovali na preukázanie výšky časti pravidelne vynakladaných mesačných výdavkov, ktoré v celkovej výške podstatne prevyšujú určené výživné, a ktoré prirodzene navrhovateľka musí mať (napríklad výdavky na bývanie a domácnosť mimo internátu, bez ohľadu na to s kým žije v spoločnej domácnosti). Uvedený záver sa vzťahuje aj na výdavky spojené s praktickou výučbou navrhovateľky (oblečenie a obuv), na úhradu ktorých by určené výživné už nestačilo, avšak navrhovateľka aj takýto druh nákladov v určitej výške musí vynaložiť.

Je potrebné zdôrazniť, že každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa, až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodiča a práve v dôsledku nespolužitia dieťaťa a rodiča ako povinnej osoby, má výživné kompenzovať životnú úroveň rodiča, na ktorej má dieťa právo sa podieľať.

Argumentácia odporcu poukazujúca na jeho finančné prispievanie navrhovateľke v roku 2013 a na úhradu telefónneho paušálu do skončenia školy (navrhovateľka ukončila stredoškolské štúdium maturitnou skúškou v máji 2014), bola bez právneho významu. Výživné súd prvého stupňa určil od 6. augusta 2014 a preto sa ho nemôžu týkať uvedené príspevky (tvrdenie odporcu, že okrem určeného výživného, 60 eur mesačne, v období príjmu len zo starobného dôchodku, prispieval na výživu navrhovateľky nad výšku určeného výživného, nemohlo obstáť). Súd prvého stupňa tiež dôvodne vyhovel návrhu navrhovateľky priznaním výživného od podania návrhu, teda odo dňa začatia súdneho konania o určenie výživného, v súlade s ustanovením § 77 ods. 1 veta druhá ZoR (v uvedenom období však odporca platby nad rámec výživného neuvádzal). Skutočnosť, že odporca vedomosť o pokračovaní v štúdiu navrhovateľky nemal, bola bez právneho významu vo vzťahu k jej nároku na určené výživné.

Na tvrdenia odporcu, týkajúce sa ďalších príjmov navrhovateľky a jej matky, v odvolacom konaní nebolo možné prihliadať, keďže všetky skutočnosti (ako i dôkazy) bol odporca povinný označiť alebo predložiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (na pojednávaní dňa 27. júla 2015). Pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 O. s. p.),

o čom bol odporca poučený (v súvislosti s písomným predvolaním na súdne pojednávanie). Odporca neodôvodnil oneskorenosť svojich tvrdení (ako ani neuviedol prekážky brániace mu vo včasnosti ich prednesu). Nejedná sa ani o skutočnosti preukazujúce vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s poukazom na vyššie uvedené závery) a netýkajú sa ani podmienok konania (§ 205a O. s. p.). Súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a z obsahu spisu nevyplývalo porušenie procesných zásad pri vykonávaní dokazovania súdom prvého stupňa, majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (v uvedenom smere odporca nekonkretizoval akým spôsobom mu bolo bránené až znemožnené navrhovať alebo predkladať dôkazy, ako i uvádzať tvrdenia na svoju obranu). Ak súd prvého stupňa vyhodnotil tvrdenia odporcu odlišne od jeho predstáv, nemožno to kvalifikovať ako neprihliadanie na jeho postoje a tvrdenia v konaní.

V súvislosti s tvrdeniami odporcu, týkajúcimi sa investovania financií do nákupu osobného motorového vozidla, ako i rodinného domu, odvolací súd opätovne poukazuje na prednostný charakter výživného. Potreby rodiča môžu byť uspokojené až následne, keď si splní svoju vyživovaciu povinnosť a prispeje v adekvátnom rozsahu na potreby dieťaťa.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že narušené osobné vzťahy medzi navrhovateľkou a odporcom sú dôsledkom vážnych nedostatkov v komunikácii medzi nimi, ako i oddeleného žitia a odchodu navrhovateľky zo spoločnej domácnosti, spolu s jej matkou, a za uvedený stav nemôže niesť zodpovednosť navrhovateľka a to nepriznaním výživného. Je preto na obidvoch účastníkoch konania, ako najbližších príbuzných, aby sa pokúsili o nadviazanie a zlepšenie komunikácie i vzájomných vzťahov.

Ďalšie tvrdenia odporcu uvádzané v odvolaní odvolací súd nepovažoval za právne významné, pretože sa netýkali predmetu konania (najmä skutočnosti týkajúce sa spolužitia, hospodárenia a komunikácie rodičov navrhovateľky v období vedenia spoločnej domácnosti, ako i osôb a správania sa ich plnoletých synov). Odporca nepoprel, že je naďalej zamestnaný u doterajších dvoch zamestnávateľov a v súvislosti so svojím zdravotným stavom neuvádzal žiadne konkrétne výdavky, prípadne platby za lieky.

Vzhľadom k tomu, že spor pred súdom prvého stupňa nepokračuje, nebol daný dôvod zaoberať sa poukazom odporcu na jeho dojem o nezaujatosti zákonnej sudkyne (odporca uvedené navrhol len v prípade ďalšieho pokračovania v spore).

V súlade s ustanovením § 160 ods. 1 O. s. p. súd prvého stupňa povolil odporcovi splácať dlh na výživnom (za obdobie od 6. augusta 2014 do 31. júna 2015) vo výške 790,32 eur mesačnými splátkami vo výške 33 eur, splatné spolu s bežným výživným, v dôsledku čoho mal by byť dlh uhradený v období dvoch rokov (súd prvého stupňa súčasne rozhodol, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, tzv. „strata výhody splátok“). Výška splátok je adekvátna výške ročného výživného, ako i pomerom odporcu.

Z dôvodu, že súd prvého stupňa správne vymedzil právny základ pre posúdenie skutkových zistení a správne označil a vyhodnotil jednotlivé kritériá relevantné pre určenie výšky vyživovacej povinnosti na strane dieťaťa, ako i oboch rodičov, odvolací súd rozsudok v napadnutej časti určenia výživného, ako aj dlhu na výživnom potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.. Potvrdenie napádaného rozhodnutia sa týkalo aj súvisiaceho výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý žiaden z účastníkov konkrétne nenamietal (súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2, kvalifikujúc pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania ako rovnaký).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., keďže navrhovateľka bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči odporcovi, v odvolacom konaní neúspešnému. Trovy odvolacieho konania pozostávali z odmeny splnomocnenkyne navrhovateľky za zastupovanie v odvolacom konaní, a to za jeden úkon právnej služby vo výške 105,41 eur (§ 10 ods. 3 v spojení s § 13a ods. 5 a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), predstavujúci vyjadrenie k odvolaniu, avšak s minimálnym rozsahom (bez reflektovania na konkrétne odvolacie námietky odporcu) a s paušálnym obsahom stotožnenia sa s napádaným rozsudkom. Preto tento úkon svojou povahou bol najbližšie vyjadreniu k odvolaniu proti rozhodnutiu procesného charakteru a odmena tak činila jednu

polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny. Podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky paušálna náhrada hotových výdavkov predstavovala 8,39 eur a náhrada DPH podľa § 18 ods. 3 tejto vyhlášky sumu 22,76 eur. Celkovú výšku trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní 136,56 eur je odporca povinný zaplatiť k rukám splnomocnenkyne navrhovateľky, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.